

Sygn. akt I C 446/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant sekretarz sądowy Agata Piaścik

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa C. (...) z siedzibą w G.

przeciwko A. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 446/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód C. (...) z siedzibą w G. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko A. C. o zapłatę kwoty 391,31 zł z odsetkami umownymi od kwoty 369,31 zł w wysokości 16% od dnia 12 grudnia 2013 roku do dnia 8 października 2014 roku ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, w wysokości 12% od dnia 9 października 2014 roku do dnia 4 marca 2015 roku ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, w wysokości 10% od dnia 5 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, w wysokości 14% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie wynika z nieuregulowanych przez pozwaną należności za zamówiony od (...) Sp. z o.o. towar, stwierdzony w wystawionych fakturach VAT. Powstała wierzytelność pierwotny wierzyciel zbył na rzecz powoda w dniu 25 czerwca 2014 roku.

W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku powód – w zakresie dochodzonych odsetek - określił, iż domaga się odsetek umownych jednak nie większych niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w okresie do 31 grudnia 2015 roku, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetek umownych nie większych niż dwukrotność odsetek ustawowych (art. 481 k.c.).

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 16 marca 2016 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 177580/16 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana A. C. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 17 listopada 2016 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 17 listopada 2016 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sądu ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2016 roku powód C. (...) z siedzibą w G. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. umowę cesji wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelności przysługujące zbywcy.

((okoliczności faktyczne uznane za prawdziwe w oparciu o art. 339 § 2 k.p.c. wynikające z twierdzeń powoda zawartych w pozwie)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwana A. C. – mimo pouczenia o skutkach bezczynności – nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwana nie podjęła obrony. Zostały więc spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednak w ocenie sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w uzasadnieniu pozwu. Sąd powziął bowiem wątpliwości co do twierdzeń powoda w zakresie stanu faktycznego powołanego w celu uzasadniania żądania pozwu. Zauważyć należy, że powód – reprezentowany przez pełnomocnika zawodowego – przedstawiając w treści pozwu stan faktyczny dotyczący źródła zobowiązania, oprócz ogólnego stwierdzenia, że pozwana przystąpiła do klubu (...) prowadzonego przez pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o.o. wskazał jedynie, iż w ramach tej przynależności pozwana zaciągnęła zobowiązanie dotyczące zamówionych towarów i z tego tytułu zostały wystawione faktury VAT, których pozwana nie opłaciła. Powód wskazał – w sposób ogólny – że na wartość dochodzonego roszczenia składają się należność główna, odsetki za opóźnienie oraz koszty wezwań i upomnień naliczone przez pierwotnego wierzyciela, przy czym w celu doprecyzowania podstawy faktycznej swoich roszczeń powód powoływał się wyłącznie na treść faktur o numerze (...) (której nie złożył) dotyczącym należności z – jak twierdził- oznaczonym terminem zapłaty na dzień 25 czerwca 2014 roku. W zakresie wysokości dochodzonych odsetek – dookreślonych jako odsetki umowne w wysokości nie wyższej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w okresie do 31 grudnia 2015 roku, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku nie większe niż dwukrotność odsetek ustawowych określonych w art. 481 k.c. (w wysokości 14 %) - powód w ogóle zaniechał w treści pozwu uzasadniania żądania. Tak dookreślony stan faktyczny, z którego wywodzone było roszczenia wzbudził wątpliwości sądu w zakresie podstawy faktycznej pozwu i nie pozwolił dokonać oceny prawnej wywodzonego zobowiązania pozwanej wobec pierwotnego wierzyciela. Brak było więc w tym zakresie podstaw do ustalenia stanu faktycznego w oparciu o treść uzasadniania pozwu, a więc w trybie art. 339 § 2 k.p.c.

Twierdzenia strony powodowej zawarte w pozwie powinny być więc zweryfikowane w oparciu o dowody przedłożone przez stronę powodową.

Zaistnienie przesłanek do wydania wyroku zaocznego nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia zawarte w pozwie uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (porównaj: wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96).

Lapidarność twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu taką ocenę sądowi uniemożliwiła.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać zarówno podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96).

Zauważyć w tym miejscu należy, iż twierdzenia powoda zawarte w treści pozwu nie zostały poparte żadnymi dowodami. Powód co prawda wymienił w treści pozwu listę dowodów, w oparciu o które domagał się dochodzonej należności, jednak po przekazaniu niniejszej sprawy do rozpoznania tut. Sądowi, żaden z wymienionych dowodów nie został przedłożony do akt sprawy. Powód w szczególności nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego, iż pozwaną i pierwotnego wierzyciela łączył stosunek prawny, na podstawie którego powstało zobowiązanie pozwanej, a z którego to zobowiązania pozwana się nie wywiązała. Brak również dowodów, z których wynikałaby podstawa naliczenia odsetek umownych dochodzonych niniejszym pozwem, tym bardziej, że powód w treści pozwu wskazywał, iż domaga się zasądzenia odsetek umownych od kwoty 369,31 zł liczonych od dnia 12 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości nie wyższej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, a następnie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości nie większej niż dwukrotność odsetek ustawowych. Powód nie wykazał również w jakiej wysokości kosztami wezwań i upomnień obciążono pozwaną, a także co stanowiło podstawę do naliczenia wskazanych przez powoda należności.

W konsekwencji sąd nie miał możliwość zweryfikowania stosunku prawnego łączącego pozwaną i pierwotnego wierzyciela w zakresie wysokości zobowiązania, zasad i terminów jego spłaty, postanowień w zakresie rodzaju i wysokości odsetek oraz pozostałych należności związanych ze zobowiązaniem.

W treści uzasadnienia pozwu powód powołuje się również na nabycie przedmiotowej wierzytelności wobec pozwanej wynikającej z wystawionych faktur – na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 25 czerwca 2014 roku zawartej z poprzednim wierzycielem.

Skoro jednak powód nie wykazał istnienia roszczeń, których dochodzi w niniejszej sprawie, nie sposób oceniać skuteczność zawarcia przedmiotowej umowy cesji i przejęcia tych wierzytelności przez powoda. W szczególności brak dowodów na to, iż zobowiązania pozwanej, które w niniejszej sprawie wywodzi powód było w ogóle przedmiotem. Zaznaczyć bowiem należy, iż również w tym zakresie powód nie zaferował żadnego materiału dowodowego na poparcie wywodzonych okoliczności.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić